

www.ploegsma.nl
www.kinderboeken.nl
www.astridlindgren.com

De publicatie van dit prentenboek is mede mogelijk gemaakt door een subsidie van het Swedish Art Council, waarvoor dank.

ISBN 978 90 216 8374 4 / NUR 227/273

© Tekst: Astrid Lindgren 1992 / Astrid Lindgren Aktiebolag

© Illustraties: Cecilia Heikkilä 2021

Oorspronkelijke titel: *En jul i Småland för länge sen*, verschenen bij Rabén & Sjögren, Zweden 2021

Gepubliceerd in overeenkomst met Rabén & Sjögren Agency

Vertaling: Mariyet Senders

Typografie omslag: Nancy Koot

Typografie binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

Het Zweedse lied 'I en djup oändlig skog' is geschreven door Carl Olof Rosenius 1849

© Nederlandse uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2022

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Ploegsma heeft dit boek gedrukt op papier met het FSC-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

ASTRID LINDGREN CECILIA HEIKKILÄ

KERSTMIS TOEN IK KLEIN WAS

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Heb je ooit wel eens dit oude lied gehoord?

*In een bos, oneindig diep,
zwarte wolken, donderslag,
op een keer een kindje liep,
de hele lange dag.*

*De dag die was zo heel erg lang,
geen licht dat door de bomen scheen,
het kindje was zo vreselijk bang,
en huilde, heel alleen.*

*Nimmer, nimmer, dacht het kind,
zie ik mijn vaders woning meer,*

*'k weet zeker dat de dood me vindt
in dit kille, zwarte weer.*

*Wanhoop verduisterde het zicht
toen eensklaps door de wolken heen
de zon weer kwam en met zijn licht...
vaders huis bescheen.*

*Meteen werd alles licht en klaar,
alles op zijn plaats gebleven,
huis en vader waren daar,
het zo vertrouwde leven.*

Dat was het lied dat mama voor ons zong wanneer we ziek waren of ons hadden bezeerd of kiespijn hadden of ergens verdrietig over waren. Of als we een erwtje in onze neus hadden gestopt dat we er niet meer uit konden krijgen, totdat mama met een haarspeld kwam en – simsalabim – die akelige erwt er voorzichtig uitpeuterde, terwijl ze over dat arme kind in het eindeloze diepe woud zong.

Maar nu zal ik over Kerstmis 1913 vertellen, wat is dat al lang geleden! Zes jaar was ik toen. Mijn broer Gunnar was zeven en ging al naar school. Stina was pas twee jaar en Ingegerd, onze benjamin, was nog niet eens geboren. Daarom konden alleen Gunnar en ik met papa mee, toen die de dag voor kerstavond naar het bos zou gaan om voor ons een kerstboom te halen.

We hadden net zo lang gezeurd tot we mee mochten, papa wilde het eerst niet. Maar ten slotte zei hij: ‘Kom, dan gaan we. Maar ik wil geen gezeur horen wanneer jullie tot boven je knieën in de sneeuw moeten lopen!’ Haha, wat dacht hij wel? Dat wij zouden gaan jammeren om een beetje sneeuw! Maar sneeuw tot boven je knieën, daar word je moe van, laat ik je dat vertellen! We liepen almaar verder. Over een smalle besneeuwde weg die recht het bos in liep. Toen begon ik me af te vragen of dit niet gekkenwerk was. Zo noemen we bij ons dwaasheden – gekkenwerk.

Toen ik daar zo een heel eind achter Gunnar liep, zong ik zachtjes: ‘Het kindje was zo vreselijk bang, het huilde, heel alleen.’ Ja, dat deed ik ook: ik huilde. Steeds een klein beetje erger. O, was mama hier maar om me te troosten! Ik kon niet meer zingen van het huilen, maar ik herinnerde me ook het verschrikkelijke vervolg van het liedje: ‘k weet zeker dat de dood me vindt in dit kille, zwarte weer.’ Ik was er nu heilig van overtuigd dat dit gekkenwerk was, waarom was ik toch meegegaan? Papa en Gunnar waren nergens te bekennen, zouden ze zonder mij weggegaan zijn? Ik gaf een luide gil, die ijselijk klonk in het bos, waar het zo stil was.

Maar opeens zag ik Gunnar achter een spar vandaan komen.

‘Waarom gil je zo?’ vroeg hij.

Toen schaamde ik me.

‘Ik dacht opeens aan iets droevigs,’ zei ik.

‘Domoor,’ zei Gunnar. ‘Kom eens kijken naar de spar die papa voor ons heeft omgehakt!’

Daarna gingen we naar huis. Papa droeg de spar. Prachtig was hij.

We liepen alsmaar door en ik was zo moe. Maar toen zag ik zowaar ons rode huis midden in de sneeuw.

Het was net als in het liedje: ‘Huis en vader waren daar, het zo vertrouwde leven.’

Voor de zekerheid vroeg ik papa: ‘Zijn huis en woning hetzelfde? Is dat daar mijn vaders woning?’

‘Jazeker,’ zei hij. ‘Maar het is ook je moeders woning. En jullie mogen hier ook wonen. Als jullie niet te veel herrie maken!’